

Το παιδί καμικάζι!

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Την ώρα που τα άλλα παιδιά παίζουν ήσυχα με το παζλ τους, εκείνο σκαρφαλώνει στα έπιπλα και επιχειρεί ριψοκίνδυνα άλματα. Τι είναι αυτό που σπρώχνει κάποια παιδιά να λατρεύουν από μικρά το «ζην επικινδύνως»;

Η αγαπημένη ασχολία του είναι ένα αυτοσχέδιο μπάντζι-τζάμπινγκ χωρίς δίχτυ ασφαλείας. Ανεβαίνει όρθιος πάνω στο τραπεζάκι του σαλονιού και πηδάει προς τον καναπέ. Τις περισσότερες φορές καταλήγει στο πάτωμα, συχνά περνώντας ξυστά (ή όχι και τόσο ξυστά) από τις γωνίες του τραπεζιού και κάνοντας έναν

περισσότερο ή λιγότερο δυνατό θόρυβο –ανάλογα με το μέρος του σώματος που θα προσγειωθεί πρώτο. Ανεξάρτητα με το αν το εγχείρημά του θα στεφθεί από επιτυχία ή από επώδυνη αποτυχία, δεν δείχνει να πτοείται. Θα προσπαθήσει ξανά και ξανά, εκτός εάν παρέμβει κάποιος ενήλικος και τον απομακρύνει από το σκηνικό της δράσης. Τότε θα αναγκαστεί να εφεύρει άλλο παιχνίδι, όπως το να τραβάει τα καλώδια από τις συσκευές που είναι στην πρίζα! Οι φωνές, οι απειλές και οι τιμωρίες δεν έχουν φέρει αποτέλεσμα. Πώς να διαχειριστείτε ένα τέτοιο παιδί;

Να ανησυχήσω;

Οι ειδικοί μας διαβεβαιώνουν ότι δεν υπάρχει τίποτα πιο φυσιολογικό από ένα παιδί έως δύο-τριών ετών που προσπαθεί να εξερευνήσει τον κόσμο, να αποκτήσει εμπειρίες, να δοκιμάσει τα όριά του μαζί με τα νεύρα μας. Ακόμα κι αν αυτή η ανάγκη το σπρώχνει να κάνει πράγματα που φαντάζουν παράτολμα στα δικά μας μάτια. Στα δικά του είναι απλώς καινούργια, ενδιαφέροντα και διασκεδαστικά. Υπάρχουν όμως και μεγαλύτερα παιδιά που δεν φοβούνται. Ακόμα κι αν δεν έχετε την (αγωνιώδη) χαρά να μεγαλώνετε ένα από αυτά μέσα στο σπίτι σας, μια βόλτα στην παιδική χαρά της γειτονιάς σας θα σας πείσει ότι υπάρχουν. Είναι εκείνα (συνήθως αγόρια) που ανεβαίνουν όρθια πάνω στην κούνια ενώ αυτή κινείται στη μέγιστη ταχύτητα, που σκαρφαλώνουν στο πιο ψηλό κλαδί του πιο ψηλού δέντρου του πάρκου, που πέφτουν από αυτό το κλαδί με θόρυβο κι ύστερα τινάζουν από πάνω τους τα χώματα, παίρνουν βαθιά ανάσα και ξεκινούν για την επόμενη... επικίνδυνη αποστολή.

Το ρίσκο βρίσκεται στο DNA!

Κάποια από τα ριψοκίνδυνα παιδιά είναι έτσι επειδή αυτός είναι ο χαρακτήρας τους. Είναι γεννημένα ριψοκίνδυνα. Ίσως και να κληρονόμησαν αυτό το χαρακτηριστικό από ένα θείο που ασχολείται με την ελεύθερη πτώση ή έναν παπού που στα νιάτα του ήταν ακροβάτης. Έρευνες νευροφυσιολόγων έχουν δείξει ότι η τάση που έχουν κάποιοι άνθρωποι να ρισκάρουν, να προκαλούν τα όριά τους αψηφώντας του κίνδυνο έχει να κάνει με μια ιδιαιτερότητα στη δομή του εγκεφάλου τους. Έτσι, εάν για το παιδί της γειτόνισσας το να κατέβει τρέχοντας την κατηφόρα καλύπτει την επιθυμία του να νιώσει στο αίμα του την αδρεναλίνη, το δικό μου θα χρειαστεί να κρεμαστεί με τα πόδια ανάποδα από την μπασκέτα του σχολείου για να απολαύσει το ίδιο συναίσθημα. Σε γενικές γραμμές, αυτά τα παιδιά

είναι ιδιαίτερα ευφυή, αλλά βαριούνται εύκολα και χρειάζονται πιο ισχυρά κίνητρα από τους συνομηλίκους τους για να υπακούσουν στις προτροπές των γονιών και των δασκάλων τους.

Μήπως φταίω εγώ;

Υπάρχουν όμως κι άλλοι λόγοι που μπορεί να κάνουν ένα παιδί να φαντάζει στα μάτια μας παράτολμο, ρισοκίνδυνο, άμυαλο. Η κατάσταση που επικρατεί στο σπίτι, το ενδεχόμενο διαζύγιο των γονιών, η πολύωρη απουσία τους, ακόμα και τα αντικρουόμενα μηνύματα που μπορεί να λαμβάνει όταν η μαμά, η γιαγιά και η νταντά που συνεισφέρουν από κοινού στην ανατροφή του έχουν διαφορετική άποψη περί παιδαγωγικής, είναι πιθανό να οδηγήσει το παιδί σε μια τέτοια συμπεριφορά ως ένδειξη οργής, λύπης, διαφωνίας, έλλειψης. Με άλλα λόγια, δεν κάνει μονόζυγο από τον πολυέλαιο επειδή θέλει να μας φτάσει στα όρια του εγκεφαλικού, αλλά επειδή θέλει να τραβήξει την προσοχή μας, να μας κάνει να σκύψουμε περισσότερο στις ανάγκες του. Αφού, λοιπόν, φροντίσετε να «θωρακίσετε» τις επικίνδυνες περιοχές του σπιτιού με ειδικά καλύμματα για τις πρίζες, προστατευτικά για τις γωνίες και τα συρτάρια και κιγκλιδώματα για τη σκάλα και το τζάκι, αναρωτηθείτε τι είναι αυτό που κάνει το παιδί να στρέφεται εναντίον σας εκθέτοντας σε κίνδυνο τον ίδιο τον εαυτό του. Έτσι, θα θεραπεύσετε την αιτία και όχι μόνο το αποτέλεσμα –δηλαδή, ένα ακόμα καρούμπαλο στο κεφαλάκι του.

Πώς να το αντιμετωπίσω;

Με τη μέθοδο της «ήρεμης δύναμης». Όσο κι αν το παιδί προσπαθεί, δεν θα πρέπει ποτέ να μας δει να βγαίνουμε από τα ρούχα μας. Εύκολο να το λες, δύσκολο να το κάνεις, αλλά αξίζει να το προσπαθήσουμε. Σκοπός είναι να μένουμε –ή τουλάχιστον να δείχνουμε– ατάραχοι όσα ακροβατικά κι αν το βλέπουμε να κάνει πάνω στο σύνθετο. Απαραίτητη προϋπόθεση, να του έχουμε εξηγήσει ότι αυτό είναι επικίνδυνο, να έχουμε θέσει τα όρια για τις συμπεριφορές που θεωρούμε επιτρεπτές ή όχι και να γνωρίζει τις συνέπειες που θα υποστεί από τις πράξεις του. Αντίθετα, το να μαλώνουμε συνέχεια ένα τόσο ζωηρό παιδί είναι λάθος και μπορεί να φέρει το αντίθετο αποτέλεσμα. Ας κάνουμε λοιπόν τα στραβά μάτια σε ό,τι δεν έχει τελικά και τόσο μεγάλη σημασία κι ας αφήσουμε τις απειλές και τις τιμωρίες για τις περιπτώσεις που χρειάζονται, όπως όταν πραγματικά κινδυνεύει η σωματική του ακεραιότητα. Όσο το παιδί είναι μικρό, είναι σημαντικό να το αφήσουμε με τη δική μας επιτήρηση να δοκιμάσει λίγο τα όριά του, να διαπιστώσει

μόνο του τις συνέπειες των πράξεών του και να αποκτήσει εμπειρική γνώση του κινδύνου (ελεγχόμενα και... με μέτρο). Με το πέρασμα του χρόνου, καθώς μεγαλώνει, θα ωριμάζει και ανάλογα βέβαια με το πόσο εμείς θα ασχοληθούμε μαζί του το παιδί μας θα αρχίσει να γίνεται πιο προσεκτικό, πιο πειθαρχημένο, ακόμα και πιο «φοβητσιάρικο». Μέχρι τότε, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να ευχόμαστε οι φορές που θα χρειαστεί να «πάθει για να μάθει» να είναι όσο το δυνατόν πιο ανώδυνες για τους μικρούς μας... καμικάζι!

Με τη συνεργασία της **Αναστασίας Φρόντζου-Χρηστίδη** (ειδική σύμβουλος σχέσεων παιδιού και οικογένειας).

Από: Ελένη Καραγιάννη

Πηγή: imommy.gr